

Χώρος Ελευθερίας, Ασφάλειας και Διακιοσύνης

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
2001

Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης

Καραμάνου (PSE). – Κύριε Πρόεδρε, κύριε Επίτροπε, το τελευταίο Συμβούλιο Δικαιοσύνης απέδειξε ότι το σύστημα λήψης αποφάσεων με ομοφωνία σε θέματα δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων έχει ολοκληρώσει τον κύκλο του. Αν η κυβέρνηση Berlusconi κατάφερε, έστω για λίγο, να μπλοκάρει τη λήψη απόφασης για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, μπορούμε να φανταστούμε τι πρόκειται να συμβεί όταν η Ένωση των 15 γίνει Ένωση των 30, αν εξακολουθούμε να επιμένουμε στη διακυβερνητική και όχι στην κοινοτική μέθοδο λήψης αποφάσεων; Με την ευκαιρία, θέλω να συγχαρώ τη βελγική Προεδρία για τη μάχη που κέρδισε χθες στη Ρώμη.

Είναι φανερό ότι το Συμβούλιο είναι απρόθυμο να προχωρήσει σε ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις σύμφωνα με τις δεσμεύσεις του Τάμπερε, παρά τις άοκνες προσπάθειες του Επιτρόπου Vittorino και την πολιτική βούληση που έχει επιδείξει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ο μόνος τομέας για τον οποίο επέδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον και σπουδή το Συμβούλιο είναι η καταπολέμηση της τρομοκρατίας, κάτω από την πίεση και τις προτάσεις των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίες φοβάμαι ότι επιχειρούν να

εξαγάγουν και να επιβάλουν το δικό τους σύστημα δικαιοσύνης στην Ευρώπη, ένα σύστημα που συγκρούεται με τις ευρωπαϊκές παραδόσεις και αξίες. Πώς μπορούμε να εκδώσουμε στις ΗΠΑ ευρωπαίους πολίτες, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν εγγυώνται τη μη επιβολή της θανατικής ποινής; Φοβάμαι, κύριε Επίτροπε, ότι η συμμαχία με τις ΗΠΑ γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η προώθηση αυστηρών ρυθμίσεων στο ήδη αυστηρό πλαίσιο έχει, δικαιολογημένα, προκαλέσει την ανησυχία των πολιτών και τον φόβο για περιορισμό των θεμελιωδών ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που έχουν κατακτηθεί με πολλούς αγώνες και θυσίες. Ο σκοπός, ασφαλώς, δεν αγιάζει τα μέσα. Κατά τα άλλα, στα μισά της πενταετίας που ορίζει η Συνθήκη του Άμστερνταμ για τη δημιουργία του ευρωπαϊκού χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, υπάρχουν σοβαρές καθυστερήσεις όπως στη διαμόρφωση κοινής πολιτικής για τη μετανάστευση και το άσυλο. Τελικά, αναρωτιέμαι που βρίσκεται η ευρωπαϊκή ευαισθησία και οι ανθρωπιστικές μας αξίες, όταν αδυνατούμε να δώσουμε λύσεις στο δράμα των προσφύγων και των μεταναστών και όταν καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες τραγωδιών, όπως η τελευταία με το θάνατο από ασφυξία οκτώ μεταναστών στη Νότια Ιρλανδία;